

Ἡ Παραβολὴ τοῦ ἀμπελῶνος (Ματθ. 21,33-42) (Anthony Bloom Metropolitan of Sourozh (1914-2003))

[Ορθοδοξία και Ορθοπραξία](#) / [Θεολογία και Ζωή](#) / [Ορθόδοξη πίστη](#)

Εἰς τὸ ὄνομα τοῦ Πατρὸς, καὶ τοῦ Υἱοῦ καὶ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος.

Τὸ σημερινὸ Εὐαγγέλιο, μετὰ ἀπὸ μιὰ σειρὰ ἀπὸ εὐχάριστα ἀναγνώσματα, εἶναι, νὰ τὸ πῶ ἔτσι, τρομαχτικό: εἶναι ἡ ἱστορία τῶν ἐργατῶν τοῦ ἀμπελῶνος ποὺ γίνονται προδότες. Καὶ πράγματι τούτη ἡ παραβολὴ ἀντικατοπτρίζει ὅλη τὴν ἱστορία τοῦ ἀνθρώπινου γένους, ἀλλὰ στὸ πλαίσιο ὅλων τῶν κειμένων ποὺ προηγήθηκαν, μᾶς μιλάει ἐπίσης γιὰ τὴν τρομερὴ, μὲ ὅλη τὴ σημασία τοῦ ὄρου, ἀγνωμοσύνη τῆς ἀνθρωπότητας πρὸς τὸν Θεό. Ἀπέναντι στὴν ἀγάπη Του, τὰ θαύματα Του, σὲ ὅλα ὅσα ἔκανε γιὰ ἐμᾶς, παραμένουμε ἀσυγκίνητοι καὶ ἐγωκεντρικοί· σκεφτόμαστε τὸν ἑαυτό μας, δὲν σκεφτόμαστε τὸν πλησίον μας, ἀκόμα λιγότερο σκεφτόμαστε τὸν Θεό· ἀχαριστία, ἀγάπη πρὸς τὸν ἑαυτό μας, ἐγωκεντρισμός, συγκέντρωση σὲ αὐτὸ ποὺ θέλουμε, ποὺ μᾶς γοητεύει, σ' ὅ,τι μᾶς φαίνεται ἀπαραίτητο.

Τὸ σημερινὸ Εὐαγγελικὸ ἀνάγνωσμα μᾶς λέει ὅτι ὁ Θεὸς δημιούργησε ἕναν ὁμορφο, ὑπέροχο κόσμο, τὸν περιέβαλλε μὲ τὴν δύναμη καὶ τὴν πρόνοια Του, προετοίμασε τὰ πάντα ὥστε νὰ γίνουν τόπος τῆς Βασιλείας Του, τοῦ Βασιλείου τῆς ἀμοιβαίας ἀγάπης, τῆς χαρᾶς. Ἀλλὰ γνωρίζουμε τὶ κάναμε σ' αὐτὸν τὸν κόσμο· φτιάξαμε ἕναν κόσμο ὅπου οἱ ἄνθρωποι φοβοῦνται νὰ ζήσουν, ὅπου ὑπάρχει αἱματοχυσία, ὅπου διαπράττονται ἀπάνθρωπες, σκληρὲς πράξεις ὄχι μόνο σὲ σὲ παγκόσμια κλίμακα, ἀλλὰ σὲ ἐπίπεδο οἰκογενειακό, ἐνοριακό, καὶ μεταξὺ τῶν πιὸ κοντινῶν φίλων.

Ἀπὸ γενιὰ σὲ γενιὰ ὁ Κύριος ἔστειλε τοὺς ἀπεσταλμένους Του: πατριάρχες, προφῆτες, ἀγγέλους, κήρυκες, τὸν Πρόδρομο καὶ στὸ τέλος ἦλθε ὁ ἴδιος νὰ μᾶς θυμίσει ὅτι ὁ κόσμος πλάστηκε γιὰ τὴν ἀγάπη. Καὶ ὅπως στὴν παραβολὴ ὁδήγησαν τὸν υἱὸ ἔξω ἀπὸ τὸν ἀμπελώνα καὶ τὸν σκότωσαν, ἔτσι τὸ ἀνθρώπινο γένος φέρθηκε στὸν Υἱὸ τοῦ Θεοῦ. Καὶ ὅταν μιλῶ γιὰ «ἀνθρωπότητα», δὲν ἀναφέρομαι στοὺς ἄλλους, ἀλλὰ σ' ἐμᾶς, ἐπειδὴ ὁ Κύριος μᾶς ἐμπιστεύτηκε τὴν ζωὴ γιὰ νὰ τὴν κάνουμε θρίαμβο τῆς ἀγάπης, τῆς ἀδελφοσύνης, τῆς ἀρμονίας, τῆς πίστεως καὶ τῆς χαρᾶς, καὶ δὲν τὸ κάνουμε ἐπειδὴ σκεφτόμαστε τοὺς ἑαυτοὺς μας. Σὲ ἀνταπόδοση ὅσων ἔκανε γιὰ μᾶς, πὺ μᾶς δημιούργησε, πὺ μᾶς ἀποκάλυψε τὸν ἑαυτό Του, πὺ μᾶς πρόσφερε ὅλη Του τὴν ἀγάπη καὶ στὸ τέλος τὴν ζωὴ καὶ τὸν θάνατο τοῦ Υἱοῦ Του, μόλις καὶ μετὰ βίας προφέρουμε ἕνα «Εὐχαριστῶ» καὶ τὴν ἴδια στιγμὴ ξεχνᾶμε.

Στραφῆτε πίσω σὲ ὅ,τι ἀκούσατε στὴ διάρκεια τῆς Τεσσαρακοστῆς, σὲ ὅ,τι εἶδατε τὸ βράδυ τῆς Ἀνάστασης, σὲ ὅ,τι εἰπώθηκε ἀπὸ τοὺς ἁγίους τὶς μετέπειτα ἑβδομάδες, τοὺς ἁγίους τῆς Ρωσίας, τοὺς ἁγίους αὐτῶν τῶν νησιῶν, ἀπὸ τὸ Εὐαγγέλιο τῆς ἀγάπης καὶ τῆς ἀνθρωπιᾶς. Μελετῆστε τα ὅλα αὐτὰ καὶ ἀναρωτηθῆτε: «Εἶμαι ἐργάτης τοῦ ἀμπελώνα, καὶ εἶμαι ἀπὸ ἐκείνους πὺ ἀπωθεῖ μακριὰ τὸν Χριστὸ κάθε φορὰ πὺ ἔρχεται στὴν ζωὴ μου; Δὲν Τοῦ λέω: Βγὲς ἀπὸ

τὸν δρόμο μου, βγῆς ἀπὸ τὴν ζωὴ μου – θέλω νὰ εἶμαι ὁ Θεὸς, ὁ ἀφέντης, θέλω νὰ διαχειρίζομαι τὰ πάντα.» Ἔτσι μιλάει ὁ καθένας μας, ἴσως ὄχι μὲ τέτοια ἀγένεια, τόσο βλάσφημα, ἀλλὰ μὲ τὰ ἔργα μας, μὲ κούφιες λέξεις.

Πρέπει νὰ συνέλθουμε. Ἔχω πεῖ τόσες φορές ὅτι σωζόμαστε ἐπειδὴ μᾶς ἀγαπάει ὁ Θεός, ἀλλὰ ὄχι μόνο ἀπὸ τὴν ἀγάπη Του, ἀλλὰ ἀπὸ τὴν ἀνταπόκριση μας σ' αὐτὴν. Ἄν ἐπιθυμία μας εἶναι ἀπλῶς νὰ καρπωθοῦμε τοὺς καρποὺς τοῦ Σταυροῦ, τῆς σταύρωσης, τῶν ἡμερῶν τοῦ πάθους, καὶ νὰ μὴν ἐπιστρέψουμε κάτι στὸν Θεό, καὶ νὰ μὴν προσφέρουμε κάτι στὸν πλησίον μας γιὰ τὸν ὁποῖο πέθανε ὁ Θεός, παρὰ μόνο μιὰ στιγμιαία σκέψη, εἴμαστε ἐχθρικοὶ πρὸς κάθε τι ποὺ ἔκανε γιὰ μᾶς.

Ἄς πάρουμε θέση ἐνώπιον αὐτῆς τῆς προειδοποίησης, τῆς ὑπενθύμισης τοῦ σημερινοῦ Εὐαγγελίου καὶ ἄς σκεφτοῦμε: «ποῦ εἶναι ἡ εὐγνωμοσύνη μου, εὐγνωμοσύνη ὄχι μόνο στὰ λόγια, ἀλλὰ στὴν πράξη;» Ἄς κρίνουμε τοὺς ἑαυτοὺς μας καὶ ἄς ξεκινήσουμε μιὰ νέα ζωὴ. Εὐγνωμοσύνη πρὸς τὸν Θεὸ σημαίνει νὰ εἴμαστε ἡ χαρὰ Του, καὶ στήριγμα, σωτηρία καὶ χαρὰ πρὸς τὸν πλησίον μας. Ἄς ξεκινήσουμε σήμερα νὰ φέρουμε καρποὺς ἀπ' ὅ,τι μόλις μάθαμε ἀπὸ τὸν Θεὸ μέσα ἀπὸ τὴν ζωὴ τοῦ Χριστοῦ.

Ἀμήν.

Ἀπόδοση στὰ νεοελληνικά: www.agiazoni.gr